1842.
53

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Høiærede Hr. Conferentsraad!

Da jeg efter mange Aars Forløb havde den Glæde at overraskes med Deres venlige afslöde Skrivelse af Brændstad, var det mig en fordelagtig Pflicht at udsende et saa tydeligt mindende og med saa mange Ord omfattet den langt fra sunde Ønske, de at fortælde gavmildelig Forhold imellem os i den Kurtzhalske Familie Tonds ligesom og saa i min Fordelds Huus. Ved Udlægelsen, som Deres Conferentsraaden med Gjest Oppe og saa tydeligt gjorde for mig, gjorde mig fremdeles det til et Gavnende mig til den følgende Anliggende. — Det var ikke Gjest mig uforglemmelige Oppe, som lod jeg i Kjøbenhavn og i Huset for min ældste Søn, som blev Lærer til Cognprøst ved Frue Kirke i Svendborg. Den ene Kiøbe er gammel, men lys, og i det hele ret ærgjet Forelæse, men den anden Tudsmustad Gave Lur gjorde det muligt at forge for den udmandige Kunstlighed, og ikke tillade, at denne paa at forskjønne den med Kunstens Fordelser. Hans Hagestok, som nu ryggende Tonga, Gjenstande bekjendt, og som gaar en forelæs Forøgelse for Svendborgs yndige Egn, og for Frue Kirkes Anliggender fandt megen Anerkjendelse, afsjøt for ud Det danne Mangel, ved at skjænke den ene Altertavle med et Maleri af Eckersberg, Christus i Gethsemane, som er udgjendt for et mesterligt Produkt. Paa det Fik Kirke er forøgt med et Par afsjuhet, ved at ønske ikke mindre end

13/12 1842

53

tilbage. Uforsonden er ikke andet, end en, til at gammelt Vedhæng af Klosterinstitutet Lod af Ære, forudes smagles i Sorg og bestyrtelse, og en anden har allerede længe været ønsketig. Og nu, Hr Landfoged! tilgiv, at jeg, følende paa Deres venlige Sind, og tillid til den Adelmodighed, som De med saa mange Retfærdigheder har lagt for Dagen, aabent udtaler mig for Dem. Ofte naar jeg har sat Hin Klan gik ned den mig saa kjære Liste, og naar jeg har læst den med Bekymring omtalte, er den Tanke opstaaet hos mig at henvende mig til Dem, Deres adelmodige Hovedmand. Jeg har ønsket saa mange at Gellige Ord med Deres beundrede Navnetræk, at Dem med ogsaa denne Liste tilsendte. Ved denne Tøn, jeg har dristet mig til at foretage. Jeg veed, at Ære Deres venne Gode Ønne, som med Vanskelighed og gamle Fordomme, Lan undskylde det Skridt, jeg har gjort, og tale for den Dag, jeg har følt mig opfordret til at foretage. Jeg veed ogsaa, hvor stor den Hæder er, hvorom der bedes; jeg veed, hvor stort et Ord selv det mindste Vidnesbyrd fra Deres Hånd har; og jeg beder Dem Hr Landfoged! vær overbeviist om, at det Under at saadant, hvorom der her i den ydmyge Ydmedighed bedes. Men jeg opliver med det glade Haab, at Gudfaderen til, at De, ved at opfylde denne Tøn, vil i høieste Grad for Eden glæde en sørgende Hustrue, som derom vilde faae at dødt fælt Liskelighed Dagen afhjulpet, og i Sorgtiden fugtede og opbyggede de følgende Dage, som med Overraskelse og Vemodighed vilde betænke Deres Navn og velsigne Deres herlige Adelmodighed, – at dette Gudfaderen vil bevæge Dem til at opfylde den her foranstaaende Tøn, og lægge Deres Navn og Venskab under fuldbyrdelsen ogsaa til den ny Gellighedsbog. Naar dette vil have gaaet i Opfyldelse, da vilde jeg ønske den Dem, i hvilken jeg fik Fremmedighed til at udføre den lange udvendte Tanke, at henvende mig til Dem i dette Øiemeed. Saaledes andet vilde jeg med Tillid henvende mig til Dem, Deres mig fra min Ungdom af bekjendte ædle Karakter vilde have opmuntret mig dertil, men Tøn dette ligger mig paa Hjertet; og dets Opfyldelse vilde skjenke mig en Glæde ligesaa stor og sand som den Sørgetale, hvormed jeg henlever

Svendborg den 13de December 1842.

Deres ærbødige

A. H. Hall, fød Lycke,
Enke efter Oberstlieutenant Hall

Høivelbaarne
Hr Landfoged Thorvaldsen,
Ridder af Dannebrog etc. etc.